

formindstet saa stærkt, at man, naar man skal benytte Dødelighedserfaringerne til Grundlag for ny Beregning af en Livrentetaxi, endog ikke kan bruge alle Erfaringsrækken fra 1842, men maa udelukke den allerførste Del af Perioden indtil 1871. De Erfaringer, som derved blive til brugbar Rest, ere ikke talrige nok til, at man af dem kan konstruere Dødelighedstabler til Livsbrug, saaledes som slige Tavler efter Livsforfæringsbæsenets nuværende Udvikling maa fordres. Men de ere derimod tilstrækkelige til at vise, hvilke Modifikationer der bør foretages i Tarifieringene efter de hidtil brugte Dødelighedstabler, for at Livrentepriiserne baade i det hele kunne være rimelige i Forhold til de øvrige Tariffer og for de enkelte Sæters Vedkommende i det væsentlige tilfredsstillende de nødvendige Retfærdighedshensyn.

De herhenhørende Beregninger have godtgjort, saaledes som det nedenfor nærmere vil blive omtalt, at de nugældende Tariffer for disse Forsikringer ere betydeligt for lave. Da Tilgangen af Livrenter ogsaa efter Rentekonverteringernes Ophør er vedbleven at være rigelig, — saa at Anstalten i de sidste 5 Aar ved Indbetalingerne i denne Gren har faaet omtrent en Million Kroner for lidt i Indskud —, er en Forhøjelse af Livrentepriiserne nødvendig.

Tarifundersøgelserne have saaledes givet det Udbytte, at medens der af Hensyn til Anstaltens Økonomi ikke behøves nogen Ændring i Tarifferne for Livsforfæringer og Overlevelsesrenter, kan en Forhøjelse af Tarifferne for Livrentegruppen ikke undværes.

Derved opstaar der naturlig det Spørgsmaal, om man, naar det viser sig nødvendigt at ændre en Del af Anstaltens Tariffer, ikke samtidig bør ændre det hele øvrige Tariffmateriale i Henhold til de nu foreliggende Erfaringer. I Henseende hertil er imidlertid navnlig følgende to Bemærkninger at gøre.

For det første, at Anstaltens Tariffer i det Hele bør være rimelige. Ved

Tariffmateriale i 1870 var der lagt det Princip til Grund, at Priiserne ikke skulde sættes dyrere end netop fornødent. Som Forholdene faktisk udviklede sig, viste det sig, at Anstalten ikke blot bestod med dette Tariffmateriale, men endog samlede forholdsvis betydeligt Overskud eller Reserver. Imidlertid peger netop dette stærke Vækst siden 1871 paa, hvor meget anderledes Status vilde have været, dersom Udviklingen med Hensyn til Dødelighed og Rente af Pengemidlerne var gaaet i den modsatte, for Anstalten ugunstige Retning. Og det fremgaar allerede af en Betragtning som denne, at det at sætte Tariffpriiserne til det mindst mulige, som man gjorde i 1870, er et Eksperiment, der af Hensyn til Statens Stilling som Garant ikke bør gentages. Som det udtaltes i de Bemærkninger, hvormed Forslaget til Bonusloven af 1889 ledjagedes, anerkendes det ogsaa nu almindelig i Livsforfæringsbæsenet, at et Livsforfæringsinstitut kun har den rette Betryggelse for sin Eksistens, naar det tager Præmier, om hvilke det forud maa antages, at de ere for høje. Det kan da til Gengæld give sine Interessenter Bonus, dersom det virkelig indvinder det paaregnede Overskud, og lider det uforudsete større Tab, kan det ved at mindske eller standse Bonusudbetalingerne atter bringe den nødvendige Balance til Bæje. — Under alle disse Hensyn, og da Anstalten nu ved Loven af 15de Marts 1889 er kommen ind paa at give Bonus, kunne de nugældende Priiser for Livsforfæringer og Overlevelsesrenter ikke betragtes som værende for høje. Livsforfæringerne kunde taale en ringe Nedsættelse, men da Driftsomkostningerne maa ventes at stige for denne Gren, bør man være meget varsom med at gøre Tariffen lavere, især da den, som det vil ses af hofølgende Tabel til Sammenligning med andre Selskabers Priiser, dog hører til de billige Tariffer i de Indtrædelsesalbre, som det kommer an paa.